

НИКОЛАЙ РАЙНОВ
КУЛАТА ПРИ ДВЕТЕ РЕКИ

chitanka.info

Имало един цар. Той си имал трима синове. Когато приближило време да умира, разделил цялото си царство на три — на всеки син по един дял. А понеже двамата по-големи били женени, той завещал на най-малкия, освен дела от царството, една сабя, един кон и едно наметало.

Когато благославял на смъртния си час синовете, той казал на най-малкия:

— Умирам, синко, и те моля да живееш добре с братята си: в мир и обич да живееш. Те си имат булки и домове, а ти си ерген, та твой дом е моят дом. Затова ти давам тая сабя, тоя кон и това наметало. В тях се крие чудна сила. Насочиш ли сабята срещу някого и кажеш: „Умри!“, тоя човек веднага пада мъртъв. Заметнеш ли се с наметалото, ставаш невидим за хората. А пък тоя кон, който ти давам, и по земята тича — и по облаците лети, по-бързо от вятър.

Като изрекъл тия думи, царят издъхнал. Събрали се синовете и разделили каквото било останало от бащата. Само най-малкият не искал да вземе дял от баща си; той казал на братята си да си разделят и неговото:

— Не ща друг дял. Стигат ми сабята, конят и наметалото. Вие живеете тука и владейте, както е владял баща ми, а за мене няма късмет в тая земя: в друго царство ще ида да си търся късмета.

И той тръгнал.

Вървял, вървял, срещнал го един човек и му рекъл:

— Добра среща, юначе! Отде си и накъде си тръгнал?

— Отивам да си диря късмета. А ти накъде?

— И аз съм тръгнал да си търся късмета.

— Щом е тъй, да вървим заедно. Имаш ли някакъв занаят?

— Имам — отвърнал оня: — затворя ли си очите, веднага познавам къде какво има — и къде какво се върши. А ти, побратиме?

— Аз съм царски син, нямам занаят. Знам само кон да яздя и сабя да въртя.

Тръгнали. Вървели и си приказвали.

Ето че ги срещнал по едно време трети човек: и той бил тръгнал да си търси късмета. Тоя човек умее да плува във водата като риба: издън морето можел игла да извади. И с него се побратимили.

Тръгнали тримата. Вървели, що вървели, ето че срещнали четвърти. И той бил тръгнал да си търси късмета.

— Знаеш ли някакъв занаят? — попитали го те.

— Знам — отвърнал той. — Аз съм силен в носенето: ако ще и десет души да ми се качат на гърба, носвам ги през девет планини.

Побратимили се и с него, и четворицата тръгнали заедно. Вървели, вървели, дошли до едно царство, дето се водела война. Стигнали в столицата на царството и там, като седнали в една странноприемница да вечерят, научили се, че войските на тоя цар, в чието царство били, отстъпвали победени.

Като чул това царският син, рекъл на тримата си побратими:

— Ех, да се паднеше на мене да се бия с оня цар, бих му надвил, па нека е силен колкото иска!

Чули хората тия думи и отишли, та казали на царя. Царят веднага пратил да извикат юнака.

— Истина ли си казвал, юначе — запитал го той, — че можеш да победиш оня цар, който се бие с мене?

— Истина — отвърнал юнакът.

— Ако се наемаш да го надвиеш, ще ти дам всичко, каквото пожелаеш. Наемаш ли се?

— Наемам се, царю честити.

Щом излязъл из двореца, юнакът яхнал коня, покрил се с наметалото и полетял срещу вражата войска. Когато срещнал войските, изтеглил сабята, насочил я срещу тях, па рекъл: „Умрете!“ — И всички нападали като отсечени класове.

Царят много се зарадвал, като чул за победата, и рекъл на юнака:

— Синко, ти ми направи голямо добро. И аз ще трябва с нещо да ти се отплатя.

— Нищо не ти ща, царю честити.

— Не може! — казал царят. — Аз съм цар и искам да ти се отплатя с каквото мога. Три дъщери имам: избери си която искаш — ще ти я дам за жена, та да станеш царски зет, а пък като умра, ти ще зацаруваш на мое място.

Юнакът рекъл:

— Не може, царю честити. Имам по-стар побратим, а той е неженен, та ми се не ще да го преженвам.

Царят му казал:

— Викни го, нека дойде!

Тогава юнакът отишъл в странноприемницата и повикал оня от своите побратими, когото срещнал пръв. Отвел го в двореца. Царят го оженил за най-голямата си дъщеря, а на царския син рекъл:

— Ти си избери едната от останалите две дъщери. У нас е такъв обичаят, че двама братя могат да бъдат баджанаци.

А юнакът рекъл:

— И това не може, царю честити. Имам по-голям побратим: и него не смея да преженвам.

— И него доведи! — казал царят.

Затекъл се юнакът и повикал оня от побратимите си, когото срещнал втори. И него отвел в двореца. Царят му дал втората си дъщеря, а на царския син казал:

— За тебе остана, юначе, най-малката ми дъщеря. Па и ти си най-малък от тримата братя, та ще си бъдете лика-прилика.

А царският син рекъл:

— Отде знаеш, че сме трима? Не сме трима братя: четирима сме; има още един побратим по-голям от мене, и той е неженен. И него не ми дава сърце да преженя.

— Де е той? — запитал царят. — Я доведи и него!

Царският син довел и третия си побратим — и царят му дал най-малката си дъщеря, а на юнака рекъл:

— За тебе вече не остана, синко, дъщеря, но аз искам да те имам като син: ще ти дам половината си царство, та да управляваш заедно с мене.

Но юнакът казал:

— Не ща, не ща. Сърцето ми е пълно, царю честити, и с това, че ожених тримата си братя. А аз ще тръгна да си търся късмета: па — дето е рекъл Бог!

Тръгнал юнакът пак по света. Вървял, вървял, отишъл в друго царство, па свърнал по един мрачен и кървав път.

— Тука ще да ми е късметът — рекъл си той.

Всички, които го виждали, че върви по тоя път, му казвали да се върне назад.

— Хей, момко — думали му те, — който тръгне по тоя път, умира. Никой не се е върнал.

— От какво умират ония, които тръгват по тоя път? — питал ги той.

А те му отвързали:

— От Кара-Стефана. Там е Кара-Стефана, самодива, хубавица ненагледна: когото погледне, отведнъж пада мъртъв.

— Тук ще да ми е късметът — рекъл на себе си юнакът и си продължил пътя.

Яздил, яздил — и що да види: тук човек умрял, там човек умрял, а по-нататък — мъртъвци на купища. Продължил пътя си юнакът, възседнал коня и стигнал до едно равно място. Отляво и отдясно течели две дълбоки реки, а между тях се издигала на стръмна скала висока бяла кула. Като приближил юнакът до това място, конят му рекъл:

— Измий си лицето в едната река, после — в другата, за да не умреш, като те погледне Кара-Стефана!

Юнакът се измил първом в едната река, а сетне в другата, качил се на коня и се запътил към голямата бяла кула. Възвивал, възвивал с коня по пътеката около кулата, додето стигнал до вратата. Оттам излязла една девойка — много хубава и с такива чудни очи, че когото погледнела, умираше от шемет. Тя била Кара-Стефана. Щом го видяла, заплакала и рекла:

— Юначе, юначе! От колко време Кара-Стефана чака да дойде в кулата юнак за нея, да ѝ бъде лика-прилика, та да не живее сама! И мнозина идваха насам, но когото погледна, все мъртъв падаше. Ти едничък дойде до вратата на кулата: гледам те, а ти дори хубостта ми не виждаш. Отде си и накъде си тръгнал?

Тогава царският син отвърнал:

— Честита хубавице, аз съм царски син. Колкото братя имах, все се изжениха, само за мене мома не се наиде. Тръгнал съм да си търся късмета и нещо в сърцето ми казва, че тук ще го намеря.

Самодивата погледнала юнака — хубав, напет и силен, па рекла:

— Къде другаде ще се луташ да си дириш късмета? От тоя късмет по-добър няма да намериш: една е Кара-Стефана, по нея толкова мъже са загинали — и още толкова бълнуват ден и нощ за нея! Вържи коня, па ела в кулата!

Когато влезли в кулата, сякаш слънце огряло юнака: толкова били хубави чертозите, през които го повела самодивата. Като седнал с нея на трапезата, царският син ѝ казал отде е и къде е ходил, а тя му рекла:

— И аз съм сама-самичка. От толкова време жив човек не е идвал при мене. Омръзна ми тая самотност: ако искаш, остани тук — да живеем заедно.

И той я послушал. Много му се харесала самодивата, та останал да живее с нея.

Няколко дена наред юнакът никъде не излизал, но сетне му досадило да седи все вкъщи, та тръгнал по лов из гората, която начевала близо до кулата. Неведнъж отивал лов да лови, ала все се връщал с празни ръце. Запитала го Кара-Стефана защо не може да си хване лов, а той й рекъл:

— Право да ти кажа, от тебе не мога. Видя ли лов и се прицеля, тъкмо когато трябва да опъна лъка, за да пусна стрела, дойде ми на ум за тебе, ръката ми трепне и стрелата отиде накриво.

Тогава самодивата му казала:

— Щом е тъй, вземи ей тоя пръстен, който носех досега на ръката си; когато ти дойде на ум за мене, погледни в пръстена: веднага ще ме забравиш, ръката ти ще бъде сигурна и ще можеш право да се прицелиш.

Той си турил пръстена на ръката и тръгнал по лов. Видял един глиган, прицелил се с лъка, пуснал стрела и го убил. По пътя зърнал на едно място кладенче. Водата бликала от кладенчето и пак се връщала, та потъвала подземи. Юнакът се навел да си измие ръцете и да се напие. Както се мил, паднал му пръстенът от ръката — и право в кладенчето. Търсил го, ровил с пръсти по дъното, но напразно: не можал да го намери. Най-после си рекъл:

— Бива ли пък толкова труд за един пръстен? Ако й е толкова за пръстена — и два, па и три ще й купя!

И си тръгнал. Ала по пътя се размислил и скръб му налегнала сърцето. Влязъл вкъщи натъжен и угрижен.

Жена му го видяла, че е нещо невесел, и го запитала:

— Как така ти друг път лов не хващаш и пак се връщаш при мене весел, а сега хем си убил глиган, хем си нажален? Да не ти се е случило нещо?

А той й казал:

— Как няма да съм нажален? Нали изгубих пръстена, който сне от ръката си, та ми го даде!...

Самодивата заплакала и рекла:

— Ех, още когато ти дойде пред вратата на кулата и аз реших да се ожения за тебе, нещо ми рече на сърцето, че дотук ще ми бъде силата...

За да я утеши, юнакът ѝ казал:

— Недей плака за един пръстен: аз ще ти купя друг, от него похубав!

А тя отвърнала:

— Може да не беше хубав тоя пръстен, ала в него ми беше силата. От майка ми беше дар. Когато го носех на ръката си, когото и да погледна, все мъртъв падаше. А сега потъна пръстенът, потъна и силата на Кара-Стефана.

Тая вода, в която потънал пръстенът, минавала подземи по тръби чак до двореца на един цар, който отдавна искал да вземе Кара-Стефана за жена, но тя не го искала. Няколко пъти той пращал войски да я грабнат и да я отнесат от кулата в двореца му насила, но щом самодивата ги погледнела — те падали мъртви. Той знаел, че силата на Кара-Стефана е в пръстена, който носи на ръката си. По тръбите пръстенът стигнал чак до кладенеца в царския двор. Една заран слугите извели конете на царя да ги напоят на коритото. Извадили вода от кладенеца и намерили във ведрото самодивския пръстен. Отнесли го на царя, а той, щом го видял, познал го. Дал богат подарък на слугите и възраждан казал:

— Това ми и трябваше! Нали дойде у мене силата на Кара-Стефана, и сама тя ще дойде: тя отива там, където е пръстенът ѝ. Всичко ще даде, за да си вземе пръстена.

Чакал царят да отиде при него самодивата, но тя все не отивала да си иска пръстена. Тогава той пратил войници да я грабнат и доведат при него. Войниците се задали по пътя, който водел към двете реки. Самодивата ги видяла още отдалеч и почнала да плаче. Притекъл се на плача ѝ царският син и я запитал защо плаче.

— Как да не плача? — рекла през сълзи Кара-Стефана. — Ония, които вървят насам по пътя, или ще ме убият, или ще ме грабнат; но ти къде ще се денеш? За тебе плача, не за себе си!...

А той ѝ рекъл: — Да не те е грижа! Не бой се: щом наближат, извикай ме по име!

Като казал това, юнакът се загърнал с наметалото, яхнал коня и си запасал сабята. Наблизихи войниците, Кара-Стефана извикала

мъжа си, а той се спуснал по пътя да срещне враговете. Всички умъртвил с вълшебната сабя; оставил жив само един от тях, вързал му ръцете на гърба и му казал:

— Иди при вашия цар, та му кажи: „Кара-Стефана се е омъжила за един юнак — толкова силен, че всички, които бяха с мене, изби, но пак не можа да му се насити ръката. Той ми поръча да ти кажа — да пратиш срещу него цялата си войска, та дано тогава да му се насити ръката!“

Отишъл войникът и разказал всичко на царя. А оня много се разгневил и рекъл:

— Каква е тая работа: един човек може ли да избие толкова войска? Та вие без ръце ли бяхте — да се дадете да ви избият?

И той събрал още по-голяма войска и я пратил да убие юнака, па да му доведе Кара-Стефана. Когато приближили към двете реки, целият път почернял от войници. Видяла ги отдалеч самодивата и отново се разплакала. Запитал я пак юнакът защо плаче.

— Как да не плача? — рекла тя. — Погледни каква силна войска иде срещу мене: колкото е на гората шумата, толкова войници е пратил оня цар — тебе да убият, а мене да похитят. Ти изби ония, които дойдоха по-рано. Не съм те и питала как успя да ги избиеш, но тия сега са толкова много, че и десет юнака като тебе не ще могат нищо да им сторят.

— Не бой се! — утешил я отново юнакът. — Щом наближат, и на тия ще видиш силата — като на предишните. Само ме извикай по име.

И той се стегнал като по-рано. Като си чул името, полетял с коня към войската, насочил сабята си към войниците, па рекъл: „Умрете!“ — И те всички паднали мъртви.

Разбрал оня цар, че със сила не ще може да грабне Кара-Стефана, та решил да се опита с хитрост. А много му се искало да се ожени за нея: едно, че била хубавица, каквато втора няма, и друго — че му било предречено: ако се ожени за нея, и на осемдесет години да е, ще се подмлади, като че ли е на двадесет години. А той бил вече на шестдесет години, та му се много искало да се подмлади. Чул царят, че има някъде в царството му една прочута магьосница. Пратил хора да я повикат. Дошла вещицата и той я запитал ще ли може я с магия, я с хитрост да му доведе самодивата.

— Мъчно е — рекла бабата, — но ще се опитам. Ти трябва само да ми приготвиш един голям кюп, колкото да могат да седнат в него двама души. Другото е моя работа.

Царят веднага поръчал на грънчари да направят кюп, какъвто искала магьосницата. Дали кюпа на бабата, тя направила магия, влязла в кюпа, седнала вътре и прошепнала:

— Стани, кюпе, та иди в тая и тая гора, под която се лъчат двете дълбоки реки!

И кюпът веднага се вдигнал, та полетял като орел и се спрял в гората, дето имал обичай да отива по лов царският син. Бабата гътнала кюпа на една страна и излязла из него, а върху му натрупала листнати клони и трева. Минало се, що се минало — задал се юнакът, който бил тръгнал по лов. Бабата излязла на пътеката, дигнала престилка и почнала да бере в нея гъби, коприва и ягоди. Той дошъл при нея, запрял се и я попитал:

— Добър ден, бабо! Какво правиш в тая гора?

Тя му отвърнала:

— Ех, синко! Какво да правя? Нямам си нигде никого, сама съм останала на света — без син, без дъщеря. Нали видиш: бера коприва и гъби, да сваря чорба, та да хапна.

И продължавала да бере и да охка. Момъкът я гледал, гледал, па я съжалил. Току й рекъл по едно време:

— Бабо, и ти си сама, па и ние с моята булка сме сами. Ей в оная голяма кула живеем. Ако искаш, ела с мене — да живееш при нас. И на булката ще помагаш, колкото ти сили държат, па и за хляба си няма да се грижиш!

Бабата се разплакала и му рекла:

— Ех, синко, Бог да ти позлати устата за тия добри думи! Ако искате да ми направите това голямо добро — да не се мъча и да не гладувам, да се не лутам по тия пущинаци, много харно ще сторите.

Тръгнала тя с него, та отишли в кулата. Кара-Стефана изгледала изпърво бабата накриво и запитала мъжа си:

— Каква е тая баба, що ми водиш?

Ала той й разказал как видял бабата в гората, че бере коприва, гъби и ягоди, как му дожаляло за нея и как й предложил да дойде да слугува у тях за един хляб. Тогава Кара-Стефана отвърнала:

— Щом е така, нека остане да помага; ще има хляб и за нея. Да става, каквото ни е писано!

Тя рекла: „Да става, каквото ни е писано!“ — защото нещо ѝ казвало в сърцето, че тая баба не е добра, но нали самодивата си била изгубила силата, откак потънал пръстенът, тя вече не можела да познава хората — кой какъв е. И бабата останала у тях да слугува; тя угаждала във всичко на Кара-Стефана и самодивата почнала да я обиква. Един ден, когато мъжът бил по лов, магьосницата попитала господарката си:

— Невесто, тоя момък нещо роднина ли ти е?

— Мъж ми е — отвърнала самодивата.

— Ааа, мъж! — рекла бабата. — Трябва да е голям юнак.

— Юнак е — казала Кара-Стефана. — Един цар беше пратил срещу мене войска — колкото е на гората шумата. А той изби цялата войска.

— Така ли? — зачудено викнала бабата. — Ами, като ти е мъж, верен ли ти е?

— Верен ми е — казала самодивата. — Веднъж му бях дала пръстен, а той го изгубил, като си миел ръцете на извора. От мене повече жали и тъгува по загубата.

— Еее, като ти е верен, защо не ти каже къде му е силата?

— Не ми е казал — рекла Кара-Стефана, — ала и аз още не съм го питала.

— Ето — рекла ѝ бабата, нали ти казвам аз, че не ги е верен! Да ти беше верен без да го питаш, щеше да ги каже. А щом не ти е казал, кой знае на коя е дал твоя пръстен, а пък тебе лъже, че го е изпуснал в извора!

Като чула тия думи, на Кара-Стефана се свило сърцето. Вечерта, щом се прибрал мъжът ѝ от лов и отишли да си легнат, тя го запитала къде му е силата. Той не рачил да ѝ каже, но тя настояла.

— Щом не ми казваш къде ти е силата — рекла му тя през сълзи, ти не си ми верен. Кой знае на коя си дал пръстена, що ти бях дала от ръката си, а пък тогава ме излъга, че бил паднал в извора.

Юнакът ѝ рекъл тогава:

— Това ли ти била мъката! Щом питаш, да ти кажа: силата ми е в сабята, която ми подари моят баща на умираше. Тя е магьосана сабя:

щом я насоча срещу някого и река: „Умри!“ — той умира. Там ми е силата.

А в това време бабата стояла отвън до вратата и подслушвала. Говорили, що си говорили мъжът и жената, па легнали да спят. А вещицата ги издебнала, додето спали, открехнала вратата, вмъкнала се на пръсти в стаята, изтеглила сабята на юнака и я насочила към гърдите му. Сетне рекла: „Умри!“ — И той умрял. Като видяла, че не диша вече и че сърцето му не тупка, тя излязла навън, хвърлила сабята в едната река, а в другата — ножницата ѝ, па се върнала в кулата и си легнала.

На сутринта бабата станала рано и почнала да мете из къщи. Станала и Кара-Стефана. Князът още спял. Дошъл обяд, той все не ставал. Минал обяд — и бабата запитала самодивата:

— Да не ти е нещо болно момчето, невесто? Обяд мина, а то не е станало още.

— Успал се е — отвърнала спокойно Кара-Стефана. — Уморен беше снощи: цял ден лов е гонил по гората, па и снощи до късно седяхме, та приказвахме. Не си е още отспал.

Чак когато слънцето преваляло към заниз, Кара-Стефана влязла в стаята и повикала мъжа си по име; той не се обадил. Приближила се, побутнала го: не мръднал. Отвила го — и какво да види: той лежи мъртъв, студен — вкочанял. Викнала да плаче самодивата, кулата зацепила от плач. Притекла се бабата, и тя се престорила на скръбна, заплакала и занареждала — колкото за лице. Цяла нощ Кара-Стефана плакала и се тръшкала от мъка и жал. На заранта бабата почнала да я теши:

— Хайде стига, невесто! И главите да си откъснем от скръб, той няма да стане. Умрял — умрял: Божия воля било, та така станало.

Но Кара-Стефана не можела да се утеши. Тя все плачела и нареждала. А бабата ѝ думала:

— Стига, стига! Ако толкова го жалиш, ще си затриеш от жалби живота. Хайде да излезем за малко по гората — да се разтушиш. Хайде, стига плака!

Излезли по гората. Ходили насам, ходили натам, а по едно време завалял силен дъжд. Къде да се укрият от дъжда? Кулата била далеко, гъсти дървета наоколо нямало. Бабата отвела Кара-Стефана при кюпа и влязла вътре. Влязла и самодивата. Тогава бабата прошепнала:

— Хайде, кюпе, дигни се, та ни отнеси в онова царство, отдето си дошъл!

И кюпът полетял като орел, та ги отнесъл всред царските дворове.

Като видял Кара-Стефана, царят много се зарадвал. Той дал на бабата голяма награда, па наградил от радост и грънчарите, та дори и чираците им. После отвел Кара-Стефана в двореца и я попитал иска ли да се венчае за него. А тя рекла:

— Какво да правя? Сега съм в твои ръце. Види се, че е било орисано — твоя жена да бъда. Да се венчаем, но преди това четиридесет дена сватба да правим, а после да ми върнеш пръстена, та чак тогава ще склоня да ти стана жена.

Царят весело отвърнал:

— То се знае. Аз съм цар — и ако не празнувам сватба повече от другите — срам за мене!

И той поканил всички царе и крале, що имало по околните земи, всички царедворци, хора от царско коляно, учени, войводи и още много народ: събрали се толкова гости, че нямали брой. И сватбата продължавала цели четиридесет дена.

Дошли на сватбата и тримата побратими на царския син. Седнали на трапезата и почнали да си приказват. От дума на дума, дошло им на устата и за оня юнак, който едно време ги оженил.

— Помните ли — запитал един от тримата — оня момък, който ни доведе и ни направи царски зетъове, та сега се веселим и живеем толкова хубаво? Той все казваше, че е царски син: дали знае някой от вас какво е станало с него? Уж тръгна късмета си да търси, а пък оттогава нищо не се чу за него.

— Да ви кажа, братя — рекъл оня, който, щом си затвори очите, узнавал къде какво има и къде какво става, — нашият побратим е много пострадал. С измама го е магьосница убила — и сега лежи мъртъв в една висока кула. Никой няма край него, а жена му е доведена тука — и тоя цар иска тя насила да му стане жена. Какво да направим, та да му помогнем?

— Той е умрял — рекъл другият, който можел десет души да носи на гърба си. Толкова добро видяхме от него: да идем поне да го заровим. Качете ми се на гърба — да ви отнеса.

И те се качили на гърба му, той полетял и скоро-скоро ги отнесъл пред кулата. Слезли там, влезли в кулата и видели своя побратим, че лежи вкочанял на леглото. Тогава тоя, който знаел де що има, рекъл на оня, който умее да плува като риба:

— Побратиме, спусни се в тия две дълбоки реки, дето текат под кулата: в едната лежи сабята на нашия побратим, а в другата — ножницата. Ако човек насочи ножницата към някой мъртвец и му рече: „Съживи се!“ — той ще оживее. Я ти извади сабята и ножницата — да съживим нашия побратим!

Плувецът се гмурнал в едната река и извадил сабята; гмурнал се и в другата и извадил ножницата. После влезли при умрелия, насочили ножницата към него и рекли: „Съживи се!“ — И той наистина се съживил. Станал, потрил си очите и като видял своите побратими, рекъл:

— Прощавайте, братя, че сте ми дошли на гости, а пък аз съм се успал, та не съм могъл да ви посрещна!

— А бе, брате — казали му те, — какво ти спане! Ти не си заспал, ами беше умрял. Оная баба те беше убила с твоята сабя и я беше хвърлила в реката. Оттам я извадохме и те съживихме. Я ставай да вървим, че Кара-Стефана ще се венчава с оня цар, който я искаше. Насила са я отнесли там и силом ще я венчават. Сега им е сватбата. Ето вече десет дена, откак сватба правим. Подир един месец ще бъде венчавката.

— Еее — рекъл юнакът, — ами аз какво да направя? Дали да го убия със сабята?

— Не бива — рекли му побратимите. — Сватба е, голяма безреда ще настъпи и всички ще се нахвърлят срещу тебе. Защо да се убиват толкова хора? Друго нещо да измислим.

— Лесно е — казал оня, който всичко знаел. — Ти намери една бабичка, премени я като царица, а ти се премени като нейно девойче в момински дрехи, хвани един кочияш, па отидете на сватбата като гости. Там ние ще те научим какво да правиш.

Юнакът постъпил, както му казали побратимите, но додето се приготви, додето намери баба и кочияш и додето стигнат в онова царство, минали още двадесет дена. Още десет дена оставали до венчавката, когато царицата и дъщеря ѝ отишли на сватба. Там ги посрещнали много хубаво и натъкмили царската дъщеря до Кара-

Стефана. Щом почнали да си говорят, юнакът се открил на жена си, но ѝ казал да мълчи, за да не развали кроежа му.

Всички, които знаели, че царят ще се подмлади, очаквали да видят чудото. А побратимите рекли на юнака:

— Довечера царят ще се венчава, та тая заран ще го изведем на морето да се окъпе. Там ще заградим шатра от свила. Ти си облечи наметалото, вземи сабята и го убий, а сетне облечи неговите дрехи. Никой нищо няма да види: всички ще помислят, че царят се е подмладил.

Така и станало. Заградили шатра от свила досам водата и там влязъл царят да се къпе. Юнакът се заметнал с наметалото и станал невидим. Отишъл в шатрата, насочил сабята срещу царя, па рекъл: „Умри!“ — И царят паднал мъртъв. После му облякъл дрехите, покрил си лицето с було (такъв бил обичаят в оная страна) и се върнал с гостите в двореца. А неговите побратими хвърлили царския труп в морето. Вечерта юнакът се венчал с Кара-Стефана и си махнал булото. Гостите го видели млад, двадесетгодишен, и учудено рекли:

— Наистина царят се подмлади!

Всички събрани се зарадвали, честитили му венчило, а на Кара-Стефана — царство, поблагодарили за угощението и се разотишли. А той останал да царува с Кара-Стефана.

Тъй си намерил царският син късмета. Той пратил човек при своите двама братя да им каже, че няма да се връща да си търси дела, защото е получил по-добър дял: най-чудната хубавица и най-голямото царство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.